

פרשת תצוה תשע"ד

א. אוצר המדרשים (אייזנשטיין) עשרת הדברות ראה גם בבלי חגיגה יב

למעלה משחקים זבול ובזבול יש מזבח בנוי ומיכאל שר של ישראל הוא **כהן** גדול ועומד ומקריב עליו קרבן בכל יום ויום. ומה הם הקרבנות שהוא מקריב, וכי כבשים הוא מקריב? אלא אמרו חכמים מיכאל שר של ישראל הוא כהן גדול בשמים, ומיום שחרב ביהמ"ק שיבנה במהרה בימינו ובטלו כהנים, הוא מקריב נשמתן של צדיקים עד שיבנה ביהמ"ק שאז מוריד הקב"ה ביהמ"ק שבזבול לירושלם של מטה

ב. תלמוד בבלי מסכת יומא דף כד עמוד ב

הדליק ליחייב! - הדלקה לאו עבודה היא. - ולא? והתניא: **אונתנו** בני אהרן הכהן אש על המזבח וערכו עצים על האש - לימד על הצתת אליתא שלא תהא אלא בכהן כשר ובכלי שרת! - הצתת אליתא - עבודה היא, הדלקה - לאו עבודה היא

ג. תלמוד בבלי מסכת יומא דף מח עמוד א

תנן התם: **נשפך** הדם על הרצפה ואספו - פסול, מן הכלי על הרצפה ואספו - כשר. מנא הני מילי? דתנו רבנן: **אולקח** מדם הפר - **מדם** הנפש ולא מדם העור, ולא מדם התמצית

ד. זכריה פרק ג

וַיִּרְאֵנִי אֶת־יְהוֹשֻׁעַ הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל עֹמֵד לִפְנֵי מְלָאךְ יְהוָה וְהִשְׁטָן עֹמֵד עַל־יְמִינוֹ לְשֹׁטֵנוּ (וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־יְהוֹשֻׁעַ יְגַעַר יְהוָה בְּךָ הִשְׁטָן וַיִּגַעַר יְהוָה בְּךָ הַבְּחַר בִּירוּשָׁלַם הֲלוֹא זֶה אוֹד מְצֵל מֵאִשׁ: וַיְהוֹשֻׁעַ הָיָה לְבָשׁ בְּגָדִים צוּאִים וְעֹמֵד לִפְנֵי הַמְּלָאךְ: וַיַּעַן וַיֹּאמֶר אֶל־הָעֹמֵדִים לִפְנָיו לֵאמֹר הֲסִירוּ הַבְּגָדִים הַצּוּאִים מֵעַלְיוֹ וַיֹּאמֶר אֵלָיו רְאֵה הָעֶבְרָתִי מֵעַלְיָךְ עֹנֵךְ וְהִלְבַּשׁ אֹתְךָ מַחְלָצוֹת: וַאֲמַר יִשְׁיֵמוּ צִנִּיף טְהוֹר עַל־רֵאשׁוֹ וַיִּשְׁיֵמוּ הַצִּנִּיף הַטְּהוֹר עַל־רֵאשׁוֹ וַיִּלְבְּשֵׁהוּ בְּגָדִים וּמְלָאךְ יְהוָה עֹמֵד: וַיַּעַד מְלָאךְ יְהוָה בִּיהוֹשֻׁעַ לֵאמֹר: פֶּה־אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת אֱסֹבֶדְכִי תִלַּךְ וְאִם אֶת־מִשְׁמַרְתִּי תִשְׁמַר וְגַם אֶת־חֻצְרֵי וְנִתְתִי לָךְ מְהֻלָּכִים בְּיוֹ הָעֹמֵדִים הָאֵלֶּה:

ה. בית הלוי שמות פרשת בא פרק יב

ועברתי בארץ מצרים בלילה הזה והכיתי כל בכור. ודרשו חז"ל (ילקוט רמז קצט) ועברתי אני ולא המלאך והכיתי כו' ולא שרף כו' אני ה' ולא אחר. הנה להסביר הכוונה בזה דידוע דגבוה מעל גבוה וגבוה עליהם (עי' קהלת) וכן העולמות נבראו קשורים יחד זה בזה והנהגת כל א' תלוי בשלמעלה ממנו לא יפרדו וכמאה"כ (**יחזקאל א**) ובהנשא החיות ינשאו האופנים כו', וכל א' נמשך הנהגתו משלמעלה ממנו ובכל עולם נשתנו הפעולות לפי טבעו של אותו עולם הקבוע לו בעת הבריאה, בעוה"ז האש שורף ועיקר כחו של האש נמשך משרשו בעולם שלמעלה ממנו, ושרשו שם אינו אש ממש רק היא בחינה ומציאות שממנו נשתלשל בעוה"ז כח האש אבל בשרשו הוא בחי' אחרת, ואש הגיהנם נמשך מאש התאוה וכמו דמבואר בזוה"ק (תרומה קנ ע"ב) דאש של גיהנם הוא מהחזיון של הרשעים בעוה"ז וכשכבשו אנשי כנה"ג להיצה"ר (**יומא סט ב**) נכבה אש של גיהנם. וזהו ההבדל שבין נס מצרים להנסים שנעשו לשאר צדיקים. דכשהשליכו לא"א לכבשן וניצול, הגם כי הוא נס גדול עכ"ז לא היה הנס רק בעולם התחתון דכאן טבע האש להיות שורף, אבל לפי טבעו של עולם העליון דמשם נמשך כחו של האש שבכאן לא היה נס כלל כי ע"פ הנהגת עולם ההוא אין לו להיות נשרף כי חף היה מכל פגם, והנס היה יכול להיות עי"ז שיתחדש בזה העולם טבע והנהגת עולם העליון שעליו. וזהו שאמרו בפסחים (קי"ח) כשירד א"א לכבשן אמר גבריאל ארד ואצילו, וגבריאל הוא שר של אש כמבואר שם, והכוונה דכשירד גבריאל ויהיה הנהגה כאן כהטבע של מעלה וממילא ינצל דכח האש בשרשו אין לו מקום לשלוט באברהם, רק הקב"ה הצילו בעצמו כמבואר שם אבל ההצלה היה יכולה להיות ע"י המלאך, וכן הוא בכל הנסים שנעשו להצדיקים דאע"ג דהיו נסים גדולים מ"מ לא היה הנס רק בזה העולם אבל בעולם העליון היה כטבעו וע"כ לא נאמר בהן יד חזקה, אבל ביציאת מצרים יען כי נתקלקלו כל כך עד כי גם בעולמות העליונים היה מגיע להם השיעבוד במצריים ושלא לצאת ונמצא כי הנס היה למעלה ג"כ כמו בעולם התחתון, וז"ש בזוה"ק תבר תרעין, דכל הפתחים היו נעולים בעדם וה' ברחמיו שידד גם הנהגת העולם העליון למען ישראל וזהו שנקרא ביד חזקה, וע"כ לא היה אפשר לא ע"י **מלאך** לא ע"י שרף, כי היה גם נגד טבעו והנס היה בכל העולמות דגם עולם המלאכים יש להם גבול וכמו שאמר המשורר בשיר היחוד ליום ג' כל היצורים בגבול שמתם. והנה במצרים היו שם שני דברים העונש למצריים והגאולה לישראל, והעונש למצריים היה אפשר להיות ע"י שליח כי היה מגיע להם אלו היסורין ע"פ טבע והנהגת עולם העליון, וזהו שאמרו במדרש (שמו"ר יד א) שלח חושך ויחשיך ולא מרו את דברו אמר הקב"ה למלאכים ראויים הם המצריים ללקות בחושך מיד הסכימו כולם ולא מרו אחד מהם את דברו. לא שצריך להסכמתם חלילה וגם אין ביכולתם למרות דברו חלילה רק הכוונה כמ"ש"כ כי בכל מקום לפי הנהגתו וטבעו היה ראוי להיות נמשך להם העונש, וזהו כוונת המדרש שאמר שכל המלאכים הסכימו לזה לבד במכת בכורות שהיה אז הגאולה לישראל אמרו לא ע"י מלאך, וכן בים דעיקר הנס של קריעת ים סוף היה להצלתן של ישראל דהא מה שהמצריים טבעו אינו נס דכל מי שישקע במים יהיה נטבע ועיקר הנס היה שישראל יעברו בים

וינצלו, ומש"ה אמרו במדרש (ילקוט שמות רלח) דהמלאכים היו תמהים ואמרו אנשים עובדי ע"ז הולכים בים, וזהו כמש"כ

ו. משנה מסכת יומא פרק ז

משנה. בא לו כהן גדול לקרות, אם רצה לקרות בבגדי בוץ - קורא, ואם לאו - קורא באצטלית לבן משלו.

ז. תלמוד בבלי מסכת יומא דף סח עמוד ב

גמרא. מדקתני באצטלית לבן משלו - מכלל דקריאה לאו עבודה היא. וקתני: אם רצה לקרות בבגדי בוץ - קורא. שמעת מינה: בגדי כהונה ניתנו ליהנות בהן! דילמא שאני קריאה, דצורך עבודה היא דאיבעיא לן: בגדי כהונה ניתנו ליהנות בהן, או לא ניתנו ליהנות בהן? תא שמע: לא היו ישנים בבגדי קודש. שינה הוא דלא, הא מיכל - אכלי. - דילמא שאני אכילה, דצורך עבודה היא, כדתניא: דואכלן אתם אשר כפר בהם מלמד שהכהנים אוכלים ובעלים מתכפרין. שינה הוא - דלא, הא הלוכי - מהלכי! - בדין הוא דהלוכי נמי לא